

Kun vaimoni joutui vankilaansa, minä vapauduin. Tetraplegiaagikon hoitaminen toi syvän tyydytyksen tunteen. Arkisten asioiden tekeminen järjestyksessä, kellon tarkkuudella. Joka päivä. Käsillä hoivaamista. Rauha, jota en ollut osannut kuvitellakaan. Vuosikymmeniin, lapsuuden jälkeen. En ollut aluksi mikään ammattilainen, tilanne tuli eteen niin yllättävästi. Opiskelin määrätietoisesti niin kirjoista kuin hoitajien esimerkkiäkin seuraten. ”Ei noin, antakaas kun minä näytän”it vaihtuivat vuosien mittaan ”Hienoa, tähän voisitte olla ammattilainen itsekin”eiksi. Pidän hänen ruumiistaan parasta huolta. En ole tekninen nero, mutta yrityksen ja monen erehdyksen jälkeen rakensin Piialle viihdytyslaitteiston niiksi ajoiksi kuin olin poissa. Musiikki soi ja videot pyörivät. Kollaasit toivat viihdettä elämään. Mens sana in corpore non sano. Tai jotakin. En minä osaa latinaa. -Kyllä sä pidät vaimostasi sitten hyvää huolta, sanoi Raisakin viime viikolla. Punastuin ja katselin lattianrajaa. Piia katsoi meitä, mutta ei pystynyt puhumaan. -No, pitäähän minun yrittää. -Eikun ihan totta. Se on varmaan hirveän raskasta. -Ei, ei se ole. Tyydyttävää. Sitä se on. Nurkassa lattialla juoksenteli pieni hämähäkki. Sain juomalasin ja ujutin ötökän siihen paperin avulla. -Hyi. Etkö sä tapa sitä? -En. Minä en halua tappaa ketään. Elämä on arvokasta. Vein hämähäkkilasin keittiöön ja laitoin siihen kannen päälle. Säästin hyödyllisen eläimen. -Sä olet ihmeellinen mies. Punastuin taas. Aluksi minua harmitti kun vaimoni yritti itsemurhaa. Hänen sisuaan oli pakko ihailla. Purra nyt kielensä poikki. Siitäkin tuli siunattu tapahtuma. Jatkuva hiljaisuus. Onnellinen ei ole se, jolla on paljon, vaan se, joka haluaa vähän. -Tapa minut, hän rukoili kerran kun vielä puhui. -Älä nyt höpsi rakas. Sinulla on vielä monta vuotta edessäsi. Kyyneleet valuivat poskilla ja minä kuivasin niitä. -Tapa minut, ole kiltti. Anna armaa. Hymyilin kauniisti. Rohkaisevasti. -Ei kuolema ole vastaus. Tuin Piian pään niin ettei se voinut kaatua sivulle. Käänsin hänet viihdykeseinän eteen, laitoin ohjelman päälle ja lähdin kauppaan. Iltaisin teen ääni- ja kuvamaailmoja tietokoneellani. Ensimmäisenä kokeilunani vuosia sitten skannasin kaikki vanhat valokuvat ja tein niistä dia-shown. Piia juoksee nakusillaan serkkutyttönsä kanssa koiran perässä. Se kuva oli jo vihertynyt. Teini-ikäinen yleisurheilija pituushyppypaikan edessä. Vakavana. Ylioppilaskuvassa mekko täydellisen vartalon peittona, silmissä tieto ihanasta tulevaisuudesta. Bikinit suomalaisella hiekkarannalla. Koripallojoukkueen pojat vieressä ihailemassa. Piia tietää, millaisen vaikutuksen hän tekee miehiin. Silloin ja nyt. Se esitys oli liikaa ja Piia mykistyi loppuelämäkseen. Nykyään olen paljon hienovaraisempi. Mietin valintoja rauhassa. Haluan päästä täydellisyyteen. Piia ei voi enää kertoa minulle, mitä mieltä hän on teoksistani. Silmätkin ovat kuolleet. Omasta mielestäni tein parhaan työni vuosi sitten. Kuva osakunnan puheenjohtajasta. Kuningattaresta hovinsa keskellä. Minä joukossa hiippalakki päässä. Hääkuvassa Piia loisti eniten. Kevyt meikki antaa tilaa vaalean ihon hohdolle. Ei kaunis nainen tarvitse paljoa meikkiä, hän aina sanoi. Leikkaus toiseen, jossa hän kirkui hämähäkkiä. Sen kuvan otettuani olin saanut huutia. Mustelmani paranivat kuitenkin nopeasti, ja nyt asento oli ikuisesti plastinen. Viihdyttävä. Yhdessä valokuvassa Piia istui toisen miehen sylissä. Suutelivat juopuneesti. Sitä hän ei ollut tiennyt minun ottaneen. Viimeiseksi kuvaksi laitoin kaulimen. Saman, joka oli kehystettynä Piian huoneen seinällä. Luonnollisessa koossa olevan Piian alastonkuvan ja suuren peilin välissä. En tiedä vielä, millaisen kollaasin rakennan seuraavaksi, joten laitan hänelle vain musiikkia. Metallicaa ja Rammsteinia. Olen itse koonnut senkin soittolistan. Kuivaan taas kerran kyyneleitä. Silmät eivät enää pyydä. Vetäydyn äänieristetyistä huoneesta maailmaan. Valmistamaan kertomuksia. Puhelin soi. Raisa. -Moi. -No moi vaan. -Kiitos viime viikosta. Oli tosi kivaa. -Kyllä, minäkin nautin kovasti. Olet ihmeellinen nainen. -Eikun sä oot ihan ihmemies. Ihana. Niin... niin huolehtivainen. Naiselle se on tärkeää. Punastun. -Kiitos. -Kuule... haluaisitko sä, että mä tulisin uudestaankin. -Joo, se olisi hauskaa.

-Sopiiko tänään vielä? Mulla olisi vapaailta. -Toki, mihinkäs minä täältä. Minulla on aina aikaa sinulle. -No hyvä, mä tuun kahdeksalta. Pusi pusi. En osaa vastata siihen mitään. Lopetan työni. Haen kukkia. Leivon persikkapiirakan. Petaan sängyn. Käyn suihkussa. Pesen hampaani. Palaan Piian maailmaan ja hiljennän musiikin. Kuivaan hänen poskensa -No nyt meidän pitää näyttää oikein edustavilta, touhotan. Pohjustan Piian kasvot tarkasti. Maalaan hänen sielunsa vahvoin vedoin. Paksu meikki, paljon mustaa. Lopputuloksessa on egyptiläinen pohjavire. Aivan erilainen kuin silloin ennen. Siirrän sängyn huoneen sisäikkunan eteen. Haistan lämpimän ihovoiteen tukiessani Piian pään pystyyn. Tuoksuun sekoittui ennen erilaisia partavesiä. Muistan nöyryytykset. Kivut. Henkiset pahempia kuin ruumiilliset. Sairaaloissa kerroin aina kaatuneeni. Eihän kukaan olisi kuitenkaan uskonut, ei miestä. Kun rakastelemme Raisan kanssa vilkaisen aina välillä makuuhuoneen seinässä olevaa suurta kehystettyä peiliä. Tiedän, että Piia katselee meitä ja itkee. Hän itkee paljon. Nykyään.